

tragtninger, idet han afgav et særligt Indlæg, hvori han gjorde Rede for, hvad der fra juridisk Side kunde siges om Spørgsmaalet, og gennem dette Indlæg søgte at godtgøre, at det var juridisk forsvarligt at sætte Vurderingsprisen en Del under Dagsprisen. Jeg tror nu ikke, det lader sig opretholde i det lange Løb, og det glæder mig at se, at der er andre og meget ansete Jurister, der har en anden Opfattelse. Jeg staar her med et Tidsskrift, der hedder „Lov og Ret“. Det er et juridisk Ugeblad, og dets ansvarhavende Redaktør er Højesteretssagfører Ulf Hansen. I dette Tidsskrift Nr. 2 og 3 for Lørdagene den 9. og 16. Januar 1915 findes to Artikler, der beskæftiger sig med Spørgsmaalet om denne Vurdering og de Motiver, der har gjort sig gældende i Vurderingskommissionen. Tidsskriftet refererer først Indstillingerne og udtaler sig dernæst om, hvorledes det ser paa dem, og da Artiklerne i „Lov og Ret“ ikke er undertegnede med noget Navn eller Mærke, maa jeg gaa ud fra, at deres Forfatter er Højesteretssagfører Ulf Hansen. Det maa maaske være mig tilladt at læse lidt op af, hvad der staar i dette Tidsskrift. Efter at Højesteretssagføreren som sagt har refereret de forskellige Indlæg, siger han: „Der synes for den almindelige Opfattelse at være noget vist stødende i, at en Vurderingskommission fastsætter Værdien for en kurant, ganske generelt bestemt Vare betydelig lavere end den Pris, for hvilken den sælges eller købes i det aabne Marked. Det kunde altsaa meget vel derefter tænkes at hælde, at en Mand den ene Dag havde købt 1,000 Tdr. Rug til en Dagspris, som havde været den raadende og noterede fast igennem to Maaneder, af f. Eks. 21 Kr., og at saa Staten den næste Dag kom og fratog ham Varen til en Pris af 18½ Kr., idet den sagde til ham, støttende sig til, hvad Prof. Bentzon siger i sin Betænkning, omtrent saaledes: Fuldstændig Erstatning skal vel svare til Værdien. Men Værdien er et Begreb. Det kan være Handelsværdien, det kan være Brugsværdien“ o. s. v. Og saa siger Forfatteren senere: „Hvis nu vedkommende eksproprierede vilde svare derpaa, kunde vi tænke os, at han vilde belægge sine Ord omtrent som saa: „Kære Hr. Professor! De er, ved jeg, en af Landets første Jurister. De kan læse Lovene og fortolke dem bedre end nogen anden. De ved, hvilke Resultater en retfærdig Afvejelse af alle Slags Hensyn fører med sig. Men

oprigtigt talt: er det nødvendigt at være Jurist for at forstaa et ganske simpelt, dagligdags Ord som „fuldstændig Erstatning“ eller for at fastslaa, hvad der forstaas ved Ordet „Værdi“? Er det ikke nationaløkonomiske Begreber, og ikke juridiske, og tror De ikke, at man hellere maa lade være at anvende *juridiske* Betragtninger ved „Fortolkninger“ af slige ganske jævne Udtryk? Er Grundloven ikke netop skrevet paa jævnt Dansk, for at den jævne, danske Mand skulde forstaa den? Gaar det ikke ofte Juristerne, som Dovregubben siger i „Peer Gynt“:

I venstre Øjet

jeg risper dig lidt, saa ser du skævt,
men alt det, du ser, tykkes gildt og gævt?

Jeg kan ikke forstaa, at „fuldstændig Erstatning“ er mindre, end jeg lige har givet og maattet give, og mindre, end jeg hver Dag kan faa for min Rug. Jeg kan ikke forstaa, at Værdien af Rug er lavere, end jeg i Dag baade kan og vil sælge den til og Køberen kan og vil give for den. De er sikkert en stor Jurist, men Deres nationaløkonomiske Ræsonnementer fører netop til det modsatte Resultat af, hvad De selv tror at bevise“. Og saa siger Forfatteren senere: „Vi kan ikke se andet, end at den Lægmand, der vilde tale saaledes, har Ret“.

Højesteretssagfører Ulf Hansen kommer til Slutning i sin Artikel ind paa, hvorvidt en saadan Afgørelse som den, der blev truffet af Vurderingskommissionen, vilde kunde appelleres til Domstolene, og siger i saa Henseende, at han tror, at Professor Bentzon har Ret, at den kan ikke appelleres til Domstolene, men han siger endvidere, at han haaber, at han ikke har Ret. Der er da et Spørgsmaal, som jeg vil rette, vel nærmest til den højtærede Justitsminister, om der ikke var Mulighed for at faa en Vurderingsforretning som den, der blev afholdt den 23. December, paa en eller anden Maade indanket for Domstolene, saa at det eventuelt ved Højesteret kunde afgøres, hvorvidt en saadan Vurdering er i Overensstemmelse med Grundlovens § 82 eller ej.

Den højtærede Indenrigsminister nævnede i Gaar til Sammenligning Kullene og sagde, at jeg havde selv været med til overfor Kulimportørerne at optræde paa en lignende Maade, som man nu optraadte overfor Kornsælgerne. Men det er ganske urigtigt. Forholdet var et helt andet med Hensyn til Kullene. Det, vi bebrejdede Kulimportørerne og fik Ret